

Opinii: Cele două Români din județul Călărași

De-a lungul județului, nu veți găsi decât extrem de rar, în mediul rural, anunțuri puse pe poartă. Anunțuri de genul: vând ouă, vând roșii, vând lapte, vând mere sau gutui. Sau prune. Sau ardei gras. Sau brânză. Sau șuncă afumată. Sau găini, să-și facă orășeanul o ciorbă groasă. Grasă. Sunt câteva zone unde poți găsi astfel de anunțuri. Undeva dincolo de Roseți spre Dichiseni, în sezon, găsești roșii. De toate felurile. De toate gusturile. Inclusiv galbene. Sunt vândute de un fermier grec. Abia la Oltina mai găsești, tot în sezon, fructe, de regulă prune, vândute de un fost polițist. Spre vară-toamnă, în zona Vișinii, găsești pepeni. Pepeni cultivați de un orășean. Găsești și spre zona Alexandru Odobescu. La Florica, în curbă, mai e un nene care vinde, când are, gutui. Vinde și țuică. Dar și ardei iute pus la borcan. Rar de tot, prin Lupșanu, găsești câte un vânzător de căpșuni. Sau la Vișinii sau Bogata. La Cunești, un altul vinde dulcețuri. Dar și ăla e un orășean care-și umple timpul cu produsele ecologice. La Vlad Țepeș, altcineva vinde produse apicole. În zona Coconi, altcineva produce vin. E călărășean, director. Pe la Gurbănești, e o fermă unde se cultivă lavanda. Sunt excepții, atâta tot. În mediul rural, deși vă așteptați să fie altfel, nimeni nu are absolut nimic de dat și altora, pe bani. Nici măcar pâine făcută pe vatră, coaptă la foc de ciocălăi. Nu lapte bătut. Nu murături. Nu bulion. Nu zacuscă. Nu dulcețuri. Nu plăcintă de dovleac. Nu pastă de măceșe. Nu izmă. Nu mușețel. Nu busuioc. Nimic! Dacă am calculat bine, în județ sunt 161 sate, din care 5 sunt numai cu numele. Adică Libertatea, Alexandru Ioan Cuza, Valea Seacă, Lunca, Codreni. Dar tot rămân 156! Datele ultimului recensământ indică faptul că, în mediul rural, în județul Călărași, sunt 163.795 de persoane. Nu știm și câte gospodării sunt. Știm doar că produsele specifice, scoase la vânzare, sunt rarități. În

mediul rural, găsești așa ceva doar dacă ești norocos. Spre oriunde te-ai duce, sărăcia este una generalizată. E una cruntă, mai ales acum, în mijlocul lunii februarie, când din porcul tăiat în decembrie au mai rămas niște oase, pe fundul borcanului. La Curcani, lunar, se plătesc ajutoare sociale de peste 100.000 de lei. La Ștefănești, o treime din populație are certificat de handicap. Se primesc pensii pe motiv că nu se pot lăsa de băutură. La Mihai Viteazu, orbii se duc, din martie-aprilie, la pescuit, pe canal. La Nana, sunt șoferi. Foarte buni șoferi. Profesioniști. Bani care, lună de lună, din cauza unor medici iresponsabili și șpăgari, nu se duc în buzunarele acestora, în fapt niște hoți, ci în cele ale altui hoț din mediul rural, cârciumarul, care vine băutură falsificată, pe caiet. Județul Călărași, din România rurală și reală, nu are nimic de oferit. Județul Călărași, din România rurală și reală, trăiește la limita subzistenței. Pensiile, în cea mai mare parte a lor, sunt cele sociale. Toți banii vin de la stat, când statul ăsta este o noțiune abstractă, un fel de Aladin-Fermecătorul, un fel de Vader, din Războiul Stelelor, are el puteri supranaturale și poate face orice. Poate face în așa fel încât, după data de 10 ale fiecărei luni, poștașul să-i adune în fața magazinului sătesc și să-i aștepte cu tolba doldora de bani. Bani care vin, după mintea lor, de la stat. Locuitorul din mediul rural încă nu conștientizează că statul înseamnă toți ceilalți care muncesc. Care-și plătesc dărilor. Care au insomnii pentru că trebuie să-și achite impozitele. BS și BASF. Statul înseamnă toți ceilalți care muncesc și ei nu. Nu sunt în stare să ofere produse uzuale, specifice, tuturor celorlalți care pot cumpăra așa ceva. De ce să-și bată capul? De ce să se ducă la primărie, să obțină certificat de producător? De ce să-și administreze singuri terenurile agricole și să nu le dea la asociații, primind, la schimb, nimic altceva decât contravaloarea subvenției date de Uniunea Europeană? Adică tot nimic. Județul Călărași, din România rurală și reală, e o lungă stare de amortire, de lene, de abrutizare și de jeg. Sunt cazuri în care se culcă fiu cu mamă. Ca la Ștefan Vodă. Sunt cazuri unde se culcă frații

între ei. Ca la Ștefan cel Mare. Sunt crime în serie, pentru nimicuri. Ca la Aprozi. Sunt studii care relevă că, în mediul rural, periutele de dinți sunt schimbate la 10 ani. Consumul de pastă de dinți este de un tub anual. Consumul anual de săpun este de 4 bucăți. În mediul rural, consumul de alcool, pe persoană, lunar, este de 3,066 litri. Câteodată nu este alcool etilic, ci alcool metilic, ca la Dragalina. Asta este o parte a României din județul Călărași. Și cam de oriunde în altă parte. Nimeni nu vinde fructe, vara, pentru că sunt ținute pentru țuică. La Făurei, 1.000 de metri pătrați de școală, cu etaj, sunt ținuți pentru o grupă de grădiniță. Grupă la care învață un singur copil! Iar copiii, în general, cresc cu ceai și pâine, ceai ținut cald, în ibricul de pe sobă. Intrând în magazinele sătești, veți vedea că nu găsiți niciodată sortimente diversificate de cereale. Nu găsiți lapte praf. Nu găsiți cacao. Nu găsiți jucării sau bomboane fondante. La oraș, la Călărași, numărul persoanelor care primesc pensie de handicap grav și accentuat este de 2.800, la un număr de 65.181 de locuitori declarați. Media este de 4,3 la sută. În zona Ileana, media este de 20 la sută. La Grădiștea, cu un primar strict, ca să vedeți diferențe, media este de 1,15 la sută. Anual, România plătește sume uriașe drept pensii pentru handicap, pentru boli închipuite și pentru bolnavi închipuiți. S-au învățat să ceară. S-au învățat să primească. S-au învățat să creadă că au drepturi și că toate aceste sume sunt venite din cer și nu din cealaltă parte a României reale, cea care muncește. Cea care are insomniile. Care nu doarme pentru că trebuie să plătească impozite și taxe. Bani care, iată, se duc în măririi artificiale de pensii. În pensiile acelor care s-au învățat să primească fără să ofere nimic la schimb. Nici măcar un borcan cu compot, agățat de uluca gardului. Vând compot! Vând suc de roșii! Vând dulceață de ardei iute! Vând dulceață de nuci verzi! Vând arpacaș! Arpacaș pentru coliva ălor care care au de gând să pună lacăte pe firme, din lipsa investițiilor. Județul Călărași, iată, are un potențial industrial extraordinar. Dar lipsesc, iată, în zona grâului, a orzoaicei, a legumelor, fabricile de

conserve. Fabrica de la Valea Roșie e dispărută. Lipsesc firmele care să facă produse de panificație la nivel industrial. Lipsesc fabricile de paste făinoase. Nu găsești o fabrică de bere. Într-un bazin piscicol fascinant, nu găsești o coadă de pește afumat. Mediul rural e sărăcit la extrem. E ținut în starea asta în mod deliberat. E ținut într-o stare de abrutizare perpetuă. E o masă de manevră care poate fi direcționată politic, în funcție de interesele potentatilor zilei. Începând cu primarul! România reală, asta e adevărul, începe dincolo de plăcuța indicatoare pe care scrie oraș, apt de muncă, plătitor de taxe. E România care s-a învățat să ceară. E România care nu oferă nimic la schimb.